

# UITGAVE VAN HEEMKUNDEKRING

## DE VONDER

### ASTEN – SOMEREN

10e jaargang 2004.

## BEVRIJDING

Redactie:

Herman Tesselaar, Julianapark 18, 5711 AJ Someren

e-mail [duntes@chello.nl](mailto:duntes@chello.nl)

Piet Aarts, Adrie Mennen,

Jac Jöris en Th.v. Diepenbeek.

Penningmeester

G.P.C. Strijbosch

Rek.nr. 14.80.77.897.

Gezinsabonnementen: HKK “De Vonder” € 24,00 per jaar.

Opgeven bij het secretariaat: Wilbertshof 9, Someren

Tel. 0493- 493058.

ISSN 1387-2079

Heemkundekring “De Vonder” stelt zich tot doel:  
Mensen die belangstelling hebben voor de eigen woonomgeving met elkaar in contact te brengen. Deze doelstelling resulteert onder andere in de volgende activiteiten:

- Lezingen en excursies
- Heemkundige bibliotheek
- Werk en studiegroepen
- Verzamelen van heemkundige foto's, documenten e.d.
- Archeologisch en historisch onderzoek over Asten en Someren.
- Uitgave van het blad “De Vonder”
- Behoud van cultuur en monumenten.

“De Vonder” is het periodiek van de Heemkundekring Asten-Someren. Het is een blad van en voor de leden van “De Vonder”. De redactie stelt een actieve bijdrage van leden, maar ook van niet-leden, dan ook zeer op prijs.

#### BESTUUR HEEMKUNDE:

Voorzitter	Jan Heyligers	Tel. 69 20 45
Vice-voorzitter	Jos Gommans	Tel. 69 88 62
Secretariaat	Thieu Verdonschot	Tel. 49 30 58
Penningmeester	Geert Strijbosch	Tel. 69 74 50

Leden:	Ria Berkvens	Tel. 69 47 41
	Leo van de Brand	Tel. 49 18 81
	Wim Deenen	Tel. 49 27 50
	Dulf Schenkelaars	Tel. 49 16 84
	Hans v.d. Laarschot	Tel. 34 15 55

De memoires van de Rode Kruisploeg tijdens de bevrijding van Asten, van 21 september 1944 tot 31 maart 1945 .

## BEGIN VAN DE BEVRIJDING, ASTEN EN OMSTREKEN.

Het was 20 september 1944.

Na vijf jaren onderdrukking was het dan zover. Eindelijk zagen we de Duitsers terugtrekken. Vanuit Someren kwamen ze door Asten en in de verte hoorden wij schieten.

In de nacht van 20 op 21 september werd er gedurende de hele nacht op het dorp geschoten, terwijl de vlammenwerpers ook hun vernietigende werk deden. Bij mij thuis zat iedereen in een schuilkelder die samen met de buurman achter ons huis was gemaakt. Ik was alleen in huis gebleven en ging toen stiekem voor het raam naar de terugtrekkende Duitsers staan kijken.

Op 21 september heb ik mij bij waarnemend burgemeester Riny Eijsbouts gemeld als lid van de Luchtbescherming en E.H.B.O. om te helpen waar dat nodig zou zijn. Als lid van de Luchtbescherming en van de E.H.B.O. moest ik me steeds melden bij huize Bartholomeus als de sirene ging. Dat was voor ons de plaats van samenkomst en hier moesten we op nadere berichten wachten.

De burgemeester gaf mij opdracht om tegen zoveel mogelijk mensen te zeggen dat we moesten gaan evacueren.

Uit betrouwbare bron was nl. vernomen dat de volgende nacht heel Asten onder vuur genomen zou worden. Ik ben toen te voet door zoveel mogelijk straten gelopen om dat bekend te maken.

Mijn fiets durfde ik niet te gebruiken want de Duitsers zouden die hoogstwaarschijnlijk toch in beslag nemen.

Als herkenning droeg ik mijn helm en armband van de Geneeskundige Dienst van de Luchtbescherming met de daarbij behorende papieren.

Nadat ik het dorp zoveel mogelijk had doorlopen ben ik naar het bejaardenhuis gegaan. Daar was inmiddels de evacuatie op gang gekomen; alle zusters, bejaarden en zieken zouden weg moeten . Dit was echter onbegonnen werk. Velen konden niet lopen of konden zich door ziekte niet verplaatsen.

Na overleg werd besloten, dat de zusters met de zieken en de mensen die slecht ter been waren zouden blijven, de overigen zouden naar veiliger plaatsen gaan.

Onder het klooster waren drie hele grote kelders. Samen met de zusters heb ik toen die mensen daar naartoe, gebracht wat een onmenselijk zwaar werk was. Velen konden niet op eigen kracht naar beneden en moesten gedragen of ondersteund worden. Daar kwam nog bij dat enkele bejaarden zo eigenwijs waren dat we ze niet konden vervoeren.

Een oude weduwnaar van in de tachtig had in het bejaardenhuis een vrouw leren kennen; hij zou ook met haar gaan trouwen. Toen de zuster met mij naar de kamer ging waar hij woonde, zat hij met de vrouw op zijn schoot. Wij vertelden wat we kwamen doen en dat ze naar de kelder moesten voor hun eigen veiligheid, de oude heer verdomde het om mee te gaan, als hij niet eerst zijn boord en stropdas mocht omdoen. Wij probeerden hem aan het verstand te brengen dat daar geen tijd voor was maar niets hielp.

Ik ben toen kwaad weggelopen en heb de zuster bij het stel achtergelaten, er was wel wat anders te doen.

Tot in de avond hebben wij gewerkt om iedereen in de kelders te brengen. Gauw genoeg begonnen ook de beschietingen. Het was verschrikkelijk. Iedereen zat in de kelders, behalve ik. Mijn plaats was in de gang op een stoel, vanwaar ik geregeld alle kelders afging om te kijken of alles nog in orde was.

Tijd om te rusten was er niet, laat staan om te slapen.

Na een eindeloos durende nacht en voor iedereen bange nacht werd het licht en zagen we de puinhopen in het dorp. Ook zagen we tot onze vreugde de Engelsen binnentrekken.

De mensen in het klooster hadden het tot zover allemaal overleefd.

## ONZE RODE KRUISPLOEG.

De eerste weken na de bevrijding was er niets geregeld wat de hulpverlening betrof. Ik ben toen steeds in het klooster gebleven om te helpen bij de verzorging van de zieken en lichtgewonden die daar binnen gebracht werden.

In deze periode kreeg ik hulp van de volgende personen: Driek Crooymans – Ceel Stevens – Huub van Rooy en Jan Strik.

Deze mensen kwamen na afloop van hun dagelijkse werk, zij hadden de controle over de schuilkelders van het Paterklooster en van het klooster van de Missiezusters, beide in de Wilhelminastraat.

Omdat veel inwoners weer naar het dorp terugkwamen zaten deze kelders 's nachts overvol. Zelf was ik maandenlang dag en nacht in het bejaardenhuis aanwezig ,ook om te eten en als de tijd het toeliet om wat te slapen. Bij het klooster kregen wij een ruimte om als kantoor in te richten. Toen de toestand wat beter te overzien was, werd er een officiële Rode-Kruisploeg samengesteld. Frans Hoefnagels was de chauffeur, ik de helper op de ambulance. Sjaak Knapen zat in het kantoor en hielp met de verpleging in het klooster. Jan Strik – Driek Crooymans - Ceel Stevens en Huub van Rooy kwamen . 's avonds om te helpen.

De bestelwagen van Piet de Bruyn werd gebruikt als ambulance. Tijdens de bezetting was die ingericht voor het vervoer van zieken en gewonden. Aan het dak konden twee brancards hangen en je kon er twee op de vloer zetten.

Bij luchtalarm werd deze auto gebruikt door leden van de Luchtbeschermingsdienst. In opdracht van de doktoren, burgemeester of de politie moesten wij met de auto zieken, gewonden en doden ophalen en naar de plaats van bestemming brengen. Dit was continudienst, dag en nacht voor Frans Hoefnagels en mij.

Wij kregen officiële legitimatiekaarten van het Rode Kruis, bovendien werd ik ingedeeld bij de Binnenlandse Strijdkrachten. Hiervan kreeg ik een speciale legitimatiekaart waarmee ik overal mocht komen. In grote delen van Asten mocht men zonder een

speciale vergunning niet komen maar met de legitimatiekaart van de Binnenlandse Strijdkrachten wel. Zo konden wij dag en nacht met de ambulance op pad.

## ENKELE WERKZAAMHEDEN.

De eerste dagen na de bevrijding lagen alle kelders van her klooster vol met bewoners van het klooster en evacués uit het dorp. Deze laatste waren na een paar dagen weer teruggekomen en hadden hun huizen soms helemaal tot puin geschoten teruggevonden.

In rijen zaten of lagen ze op de grond. Zo heb ik nog eens in de kelder waar de zusters en de rector sliepen naast Moeder-overste gelegen. Dit is iets wat niet iedereen me kan navertellen.

Naarmate de toestand beter werd en alles beter geregeld was, kwamen er ook steeds meer zieken en lichtgewonden naar de ziekenafdeling van het klooster.

Deze afdeling stond al jaren onder leiding van zuster Verandia.

De ziekenzaal was eigenlijk bestemd voor de bewoners van het bejaardenhuis maar tijdens de bevrijding werd hier de verpleging van zieken en gewonden ook mogelijk gemaakt voor de burgerbevolking. Onder leiding van zuster Verandia hielpen wij , als er tijd voor was, ook mee aan de verpleging van die mensen. Voor ons waren het drukke weken van dag en nacht werken.

Dikwijls moesten Frans Hoefnagels en ik 's nachts op pad over kapotgeschoten of kapotgereden wegen, zonder straatverlichting.

De lampen van de auto moesten verduisterd zijn; door een spleet van 2 cm. Lang en 1 cm. Breed mocht maar licht schijnen.

Op een nacht reden we weer naar huis, na eerst Mevrouw van Bree - Aarts naar het Binnenziekenhuis in Eindhoven gebracht te hebben. Tijdens de behandeling aldaar stierf zij en we moesten het lijk weer mee naar Asten terugnemen.

Nadat wij die vrouw weer op haar adres in Asten hadden teruggebracht reden we naar huis. Op de markt werd er plotseling geschoten vanuit vliegtuigen die boven Asten vlogen. Omdat het ons te gevaarlijk werd, zijn we onder de auto gekropen en hebben zo gewacht tot alles weer veilig was.

Ook kwamen er steeds meer vluchtelingen uit Limburg, zoals uit Meijel en omliggende plaatsen en zelfs uit Venlo. Die werden allemaal naar de Rode Kruispost gestuurd en in overleg met de zusters moest ik dan maar weer zorgen dat deze mensen ergens werden ondergebracht in dit gebouw dat toch al zo vol zat.

Na enkele weken brak onder de bevolking van Asten een schurftepidemie uit, scabies genaamd.

Veel mensen hadden zich tijdens hun verblijf in kelders en schuilruimten niet goed kunnen verzorgen en kwamen onder de uitslag te staan. Deze mensen moesten drie dagen behandeld worden. Dit werd gedaan door de verpleegsters van het Missiehuis en een lid van onze Rode Kruisploeg. Dit was weer werk voor ons, wat wekenlang geduurd heeft.

De eerste weken van oktober waren al flink koud. In de grote verwarmingskelder van het klooster lagen alle zieken naast elkaar in bedden op de grond. De knecht van de zusters heeft toen de verwarming aangemaakt maar tot overmaat van ramp ontstond er kolendamp. Met alle beschikbare mensen moesten we toen de zieken naar boven sjouwen en op straat weer neerleggen. In de kelder was het niet meer te houden van de kolendamp. Tijdens dit werk moesten we natte doeken voor onze mond houden om vergiftiging tegen te gaan.

Enkele zieken waren er slecht aan toe maar niemand heeft er nadelige gevolgen aan overgehouden. Later moesten al die mensen weer naar binnen gebracht worden en er moest weer plaats voor hen worden gevonden. De kelder was natuurlijk niet meer geschikt om mensen onder te brengen.

In het klooster waren veel evacués uit Meijel, onder hen de heer P. Lemmen, die ernstig ziek was en in het klooster was gestorven. Ik kreeg de opdracht om de overledene naar Meijel te vervoeren en te begraven. De afspraak was dat het graf daar al gegraven zou zijn en dat de pastoor ook aanwezig was. We moesten ons melden bij leden van de ondergrondse van Meijel. Zij waren gehuisvest in Garage Martens aldaar. Deze mensen zouden met ons meegaan naar het kerkhof, want in het dorp was het levensgevaarlijk. Er lagen

overal mijnen en een groot deel van het dorp was nog bezet door de Duitsers.

Toen we in het dorp aankwamen werd er van alle kanten geschoten, de mannen van de ondergrondse bleven steeds bij ons in de buurt. Toen we op het kerkhof aankwamen was wel de pastoor aanwezig maar het graf was nog lang niet klaar. Door de aanhoudende beschietingen had men geen hand gezien om dat af te werken. Daar mijn beroep tuinman was ik de enige die met de schop kon werken . Daarom ging ik ijverig aan het spitten. Omdat er over en weer geschoten werd was het levensgevaarlijk voor ons. We hebben de kist toen in de ondiepe kuil gezet, vlug wat zand erop gegooid en als de bliksem er vandoor. Na de bevrijding is alles goed afgewerkt.

## OKTOBER MET TEGENAANVAL.

In oktober 1944 kwamen de Duitsers weer terug richting Asten. Veel mensen uit Liessel en Neerkant kwamen daardoor ook als vluchteling deze richting uit. Een grote groep mensen uit Neerkant moesten ondergebracht worden in het toch al zo overvolle klooster. We hebben toen een eetzaal uitgeruimd, stro gehaald en dat op de vloer gelegd, zodat iedereen weer kon liggen en slapen.

Men moest in die dagen van alles verzinnen want iedereen moest geholpen worden.

Op een keer kwam de opdracht dat we in Meijel twee doden moesten ophalen. De heer van Tilburg was met paard en kar op een mijn gereden en een jongen van Verdeuzeldonk uit Asten was bij familie op een mijn gelopen.

We gingen eerst de jongen ophalen. De familie stond ons al op te wachten, want de zandweg waar wij over moesten lag vol met mijnen. De Engelsen hadden de mijnen opgezocht en blootgelegd zodat ze wel te zien waren maar ze lagen er nog wel.

We lieten onze auto langs de weg staan en zijn te voet met de brancard tussen de mijnen door naar de boerderij gegaan om het lijk op te halen. Toen naar het volgende adres, de man met de kar. Ook hij werd in de wagen gelegd en daarna konden wij weer terug



naar Asten. We waren blij toen we daar weer aangekomen waren en het er weer zonder kleerscheuren hadden afgebracht. Ons werk was echt niet zonder gevaar, dat blijkt wel. Eens kwam er bericht, dat er op de Meylseweg een man ( de heer De Haart) op een voetmijn was gelopen en daardoor was gedood. Hij lag al een paar dagen op de plaats van het ongeval. Wij, Frans en ik gingen er naar toe. We moesten ons weer melden bij de Ondergrondse van Meyel. Die was gehuisvest in het laatste huis van de gemeente Asten, achter in de Peel. Toen we daar aankwamen , ging een van de mannen van de Ondergrondse mee. Het was een barre winter en omdat het gesneeuwd had, konden wij niet zien waar wij moesten lopen. Dat was wel gevaarlijk, want er zouden nog mijnen kunnen liggen. Doch volgens de man van de Ondergrondse was er geen gevaar. Hij zou wel voorop lopen en met een riek in de grond prikken. Zo zou hij dan de mijnen kunnen voelen. Later kwam het pas bij ons op, dat wij alle drie de lucht ingevlogen waren, als er mijnen hadden gelegen en als hij er met zijn riek op gestoken had. Wij hebben toen het lijk van de haard in de kist gelegd en in Neerkant op het kerkhof begraven. Als er al Engelbewaarders zijn , dan hebben wij wel de beste gehad.

27 oktober 1944. De Duitsers probeerden Asten weer te heroveren. De Amerikaanse soldaten, die in de plaats van de Engelsen waren gekomen, konden de Duitsers niet tegenhouden. En dat leverde strijd op, waardoor Asten regelmatig onder kanonnenvuur lag. Zo kwam in de gevel van een huis in de Wilhelminastraat een granaat terecht, die ontplofte in het bed waar man, vrouw en kindje lagen te slapen. Moeder en kind, Mevrouw Peeters en de baby waren op slag dood en Ceel Peeters, haar man werd zwaar gewond. Omdat het 's morgens vroeg was toen dit gebeurde, was er nog niemand op de Rode Kruispost behalve ik. Met de fiets ben ik toen naar de plek van het onheil gegaan. Toen ik daar kwam waren het Amerikaanse Rode Kruis en de dokter al aanwezig. Met de Amerikanen heb ik de man naar beneden gedragen en met een jeep van het leger naar het ziekenhuis in Geldrop gebracht. Later is de heer Peeters weer goed genezen teruggekomen.

Op 28 oktober was er weer een beschieting vanuit vliegtuigen. Veel mensen uit het dorp waren op weg naar een schuilkelder. Een paar van onze mensen begaven zich naar de kelder van het Patersklooster. Toen ze bij de kerk waren, kwam er weer een beschieting.

### Memoires van de Rode Kruisploeg.

Vier kinderen uit het gezin van Jan Verberne vonden hierbij de dood. Door onze mannen is tien hulp verleend.

Tussen de bedrijven door verzorgden wij ook het vervoer van zieken, gewonden en overledenen van en naar de ziekenhuizen. Ik kreeg de opdracht in Heeze vier doden op te halen. Dit waren Astenaren die bij een munitieontploffing in het gehucht Leensel waren omgekomen.

In Asten was een N.S.B.er gevangen genomen die naar het politiebureau in Heeze gebracht moest worden. Omdat dit met een bestelwagen van de ondergrondse moest gebeuren, ben ik met de chauffeur op weg naar Heeze gegaan. Eerst werd de N.S.B.er afgeleverd en toen haalden we de doden op.

Op de lijst die ik had meegekregen stonden de namen van de slachtoffers. In het ziekenhuis werden de kisten geopend en ik moest controleren of alles wel klopte. Alles was in orde en we konden de kisten in de auto laden .

Toen we klaar waren bood een verpleegster ons een kop soep aan. Zoiets ging er bij mij wel in. De chauffeur die dit werk niet gewend was, trok wit weg om zijn neus, schudde zijn soep in een rooster en ging naar buiten . Later heeft hij mij verteld dat hij de hele week niet heeft kunnen eten. Voor buitenstaanders is die ellende dan vaak ook niet om aan te zien.

## DE WINTER DOOR.

Met Kerstmis 1944 werd de huizen in de Wolfsberg door vliegtuigen beschoten. In één van deze huizen zat het gezin in de kelder. Enkele mensen die op straat waren zijn daar naar binnen gevlucht. Doch tijdens deze beschietingen kwamen zes mensen om het leven te weten: Mevrouw Paulien Beks, Cor van de Broek, Frits van Laarhoven, Mevrouw van Bussel en heer twee kinderen. Ook waren er enkele gewonden, met de helpers en de ambulance gingen wij er naar toe. Eerst werden de gewonden vervoerd, dit gebeurde met hulp van het Engelse Rode Kruis.. Daarna moesten wij de doden vervoeren.

Van een slachtoffer was niets meen heel, zij was totaal verminkt, de restanten hebben wij op een deken gelegd en zo vervoerd.

Nadat alles was opgeruimd en de doden in het lijkenhuis van het klooster lagen, kwam de ziekenzuster bij mij met een boodschap.

Een familielid van de verminkte dode had gevraagd of er soms gezocht kon worden naar haar trouwring. Dan had men tenminste nog iets als aandenken. De zuster vroeg me of ik haar daarbij wilde helpen. Ik beloofde dat te doen , nadat ik gegeten had.

We hebben later samen het lijk onderzocht maar niets gevonden.

Dit, hoe afschuwelijk ook, hoorde ook bij ons werk en voor die rotkarwijpjes kwam men altijd bij Jan van Bussel; maar ja, iemand moet het toch doen.

Ondanks alle ellende was er ook wel eens iets leuks te beleven.

Mijn maat Sjaak Knaapen had verkering met Emmie Kusters uit Blerick. Door oorlogsomstandigheden had hij haar al veel weken niet gezien. Venlo en omgeving waren nog door de Duitsers bezet en daardoor kreeg hij nooit bericht van haar. Uiteindelijk kreeg hij via allerlei omwegen contact met de broer van zijn meisje die in Blerick bij de ondergrondse was. Die broer zou zorgen dat Emmie op een bepaalde plaats en tijd op de grens van Helden en Baarlo zou zijn, daar moest ze wel afgehaald worden en zou dan mee naar Asten gaan. Omdat Sjaak geen papieren van de ondergrondse of Binnenlandse Strijdkrachten had kon hij haar niet gaan halen.

Ik ben toen op de fiets naar Baarlo gereden, heb haar daar opgehaald en achter op de fiets naar Asten gebracht. Zo waren er weer twee mensen gelukkig.

SLOT.

Toen in februari het werk minder werd, werd de Rode Kruisploeg met enkele mensen verminderd.

Frans Hoefnagels, Sjaak Knaapen en ik bleven nog in dienst, waarna op 31 maart 1945 de ploeg helemaal werd opgeheven. Nadien is er toch nog wel enkele malen een beroep op de Rode-Kruishelpers gedaan.

Een keer gebeurde dat om een chauffeur in de Peel op te halen, deze was op een landmijn gereden en daarbij omgekomen.

En op 5 mei 1945 was het voor hulp bij een munitieontploffing aan de Dijkstraat.

Enkele jongens waren bij een munitieopslag aan het rommelen. Plotseling volgde er een geweldige ontploffing, drie jongens waren op slag dood ( Christ Peters, ene Vlemminx en Frans Breed, een onderduiker uit Haarlem) . De lijken waren zo verminkt en in stukken gereten dat wij niet meer wisten wat bij wie hoorde.

We hebben toen een groot gedeelte van de lijken maar bij elkaar geraapt en in een emmer en een Engelse biscuitbus afgeleverd.

Wij hebben maanden lang echt dag en nacht gewerkt, veel ellende gezien, weinig geslapen en soms ook wel veel schrik gehad.

Maar het was dankbaar werk en ik denk dat ik namens alle leden van onze ploeg spreek als ik zeg dat we het met liefde hebben gedaan om de mensen te helpen

Niemand van ons zou deze tijd dan ook hebben willen missen.

Dit waren dan in het kort de werkzaamheden van de Rode-Kruisploeg, opgeschreven door:

Jan van Bussel, 17-7-1924 – 25-5-1992.

## **Het gevecht om de brug bij Sluis Elf.**

### **The Fife and Forfar Yeomanry, 1919-1956**

On the 19<sup>th</sup> the Regiment were back in the war and moved forward over the Meuse - Escaut Canal to Hoek. They were destined to take their share in a new and audacious operation. This was an effort to force a bridgehead across the two channels of the Rhine and the Maas where they flow close together at Nijmegen and Arnhem. In this thrust 11<sup>th</sup> Armoured Division was acting as right flank protection to the Guards Armoured Division and broadening the corridor from the base on the Meuse – Escaut Canal.

On the 20<sup>th</sup> there was a rapid movement across the Dutch border, opposition was brushed off and Heeze was reached.

Here there was delay caused by machine-gun and anti-tank gunfire. “C” lost a tank in Heeze. But later the offending enemy anti-tank gun was accounted for by the 8<sup>th</sup> Rifle Brigade.

Sommeren was the next objective. “A” Squadron and the Recce - Troop tried to get through the woods to the south-east of Heeze , but the bridge over the Dommel River collapsed after only one Troop had crossed.

There was delay while an alternative route was found and eventually the centre line of the advance was resumed after a detour. Just before dark that evening the Regiment arrived at Sommeren.

It was hoped to find the bridge over the Zuid Willems Canal intact. The enemy were waiting for the British there, and when the Herefords sent out a strong fighting patrol, the Germans promptly blew the bridge. This was at eleven o'clock P.M. so stumps had to be drawn for the night.

Next morning “A” and “C” Squadrons went off in opposite directions in the hope of discovering a crossing.

“A” did discover a bridge but it too had been destroyed. Both squadrons returned to the wrecked bridge. For some hours the only action that could be taken was to engage the enemy on the far bank. It was infuriating that the entire Brigade should be held up by a stretch of stagnant water. It was decided that the Herefords should demonstrate that there were still certain jobs that only infantry could do.

At nine o'clock that evening two companies swarmed across the canal against opposition, established a small but fairly firm bridgehead and gallantly maintained it all night against continuous fire and sniping.

A searchlight battery was rushed up to give “artificial moonlight” while the Sappers, whose gallant work was always admired by the Fife and Forfar men, arrived in a hurry to construct a bridge. They soon had to cease operations, for at 2 A.M. the enemy launched a fierce assault on the bridgehead and for a short time, during which there was hand-to-hand fighting, it looked as though the Herefords might be hustled back into the canal. Very gallantly they rallied, restored the situation and regained their grip of their original smallholding. Work on the Class 40 Baileybridge was swiftly resumed, and though the Engineers had casualties in the continual shelling and machine-gunning they completed their very tricky job. Meanwhile 2<sup>nd</sup> Fife and Forfar Yeomanry had been told what was required of them at first light.

It was a plan of breath-taking simplicity. Only the desperate need to cross the canal in strength explained its unusually risky nature.

“A” Squadron was to line up on the road, charge blindly across the bridge, crash through the enemy positions and carry on for a mile to the village of Asten. They were to seize it, then fan out to cover all the approaches and so prevent reinforcements coming through. Meanwhile the rest of the Regiment plus the infantry would cross the canal, lay firm hold on their bridgehead and carry on with the advance.

It was a bold and exciting plan with a touch of “into the valley of death” about it.. If anything serious went wrong it would almost certainly result in the loss of the whole squadron. Lieutenant Don

Bulley was to be the first across the bridge with his Troop of three tanks. He was to be followed by Lieutenant Brownlie's Troop. Then would come Major Hutchison's H.Q. Troop. He had with him, by the way, a new officer, 2<sup>nd</sup> Lieutenant Hailes, who was to experience action for the first time. "A" Squadron spent the rest of the night co-ordinating their plans for this operation. While it was still dark they lined up and watched a stream of wounded Herefords being brought back to safety. There were some cottages at the far end of the bridge in which there had been room-to-room fighting, and at one time the Infantry Company Commander had only himself and three uninjured men to hold the bridgehead.

Next, the British Artillery opened a fierce barrage. The Germans replied and damaged the new bridge, but only superficially, It was repaired in half an hour. Suddenly Lieutenant Bulley, consulting his watch, shouted "We're off", and he led the way across. As he roared past the little cluster of German-held houses, firing with everything he had, his tank suddenly disappeared in a cloud of smoke and flame. The second tank commander, believing that the road might be mined throughout swung into a field on the right and became bogged in a ditch. The third tank swerved to the left of lieutenant Bulley's wreck and also became immovably bogged.

The Germans showered bazooka and small-arms fire on the three helpless tanks.

Coming along behind very fast, Lieutenant Brownlie had to decide in a second what to do. He could either charge straight ahead in the hope that he would squeeze past Bulley's tank, or he could cautiously feel his way by slowing down. But this might ruin the whole plan. In fact the officer did the right thing. He charged into the smoke and dust and hit Bulley's tank with a tremendous crash, but it was a glancing blow and the tank kept moving on through the enemy who greeted Brownlie's Troop with bazookas, grenades and machine-guns. The three tanks of Brownlie's Troop never stopped firing while they barged through the bridgehead area. Although all the tanks were hit in innumerable places they were able to carry on to the village of Asten.

Major Hutchison was following close behind. He was greeted by a storm of flying metal. In response the Squadron Leader threw out handgrenades on each side like a sower distributing seed and miraculously his Troop, like Brownlie's ploughed safely past the enemy and roared ahead to Asten.

The first Troop across paid heavily for this gallant action, though they paved the way for its success. Lieutenant Don Bulley, who had given so splendid a lead and whose tank was blown up, was mortally wounded while he and his crew were repelling with revolver fire a determined effort by the Germans to kill the tank crew. Some of his man eventually took refuge in a ditch and shammed death so successfully that when the enemy infantry came to take a look at them they left the tank men unmolested.

Meanwhile, the rest of the Regiment and the King's Shropshire Light Infantry poured across the bridge and engaged the enemy. A mile ahead in Asten village, "A" Squadron were once again busy. To their astonishment they saw a whole company of German infantry emerging from a wood and marching in perfect formation across the open fields to reinforce at the canal. These unfortunate people made a perfect target for the tanks and not one of them ever reached the battle. "B" Squadron later dealt decisively with yet another counter-attack.

No member of the Fife and Forfar Yeomanry "A" Squadron especially who took part in the battle at the bridge at Asten will forget it in a hurry. The 'History of the 11 th Armoured Division' says this: "Scarcely had the leading tanks and infantry emerged from the crossing when the German anti-tank guns opened fire and the whole of the leading Troop were knocked out, but the second Troop pressed on in a most gallant manner, and the Squadron together with its accompanying infantry then occupied the town".

Operations around Asten cost the Regiment the lives of Lieutenants D.W.Bulley, P.C.Firkins and nine other ranks killed, and Captain B.L.Frewin and eight other ranks wounded.

Next day, the 23<sup>rd</sup>, the Regiment came under the command of 159<sup>th</sup> Brigade and remained all day in Asten, allowing the 23<sup>rd</sup> Hussars to pass through. The enemy still resented the loss of this



village, and during the course of the day there were some really spiteful outbursts of mortaring and artillery fire.

At 2 P.M. on the 24<sup>th</sup> the Regiment moved on to Deurne, which had been captured by the Hussars. Beyond Deurne , but short of Bakel, “C” Squadron stumbled on the enemy and had its two leading tanks knocked out.....

## VRIENDEN VAN HEEMKUNDEKRING “DE VONDER”

ABAB, Witvrouwenbergweg 12, Someren

Acfis Business centrum, Heuvel 12, Someren

De Hr. en Mevr. Ton v. d. Acker, Hombroeckstraat 1, Asten

Autobedrijf Berkvens. Voorste Heusden 55. Heusden.

Bakkerij van de Mortel, Floreffestraat 7, Someren

G.Berkers, Zonneweg 1, Someren.

Bouwbedrijf Driessen BV, Molenakkers 7, Asten

Bouw en Timmerbedrijf Cortooms Verberne, Molenakkers 5.

Asten

Bos Elektrotechnisch Buro, Indumaweg 1, Someren.

Fysiotherapie L.Tulkens, Beatrixlaan 10, Someren.

Hurkmans BV, Aannemingsbedrijf, Schoolstraat 30, Someren

Gianotten Adviesburo, Wilhelminaplein 6a, Someren.

Isobouw Systems BV, Kanaalstraat 107, Someren.

Makelaardij Strijbosch, Hofstraat 24, 5721 BB, Asten

Notaris Kessels, Wilhelminastraat 30-32, Asten

Larco Conserven Someren,,Industrielaan 10, Someren..

Leenen BV. Verwarming, Loodgietersbedrijf Half Elfje 4,Srn

Garage Linden, Ter Hofstadlaan 140, Someren.

Meeus Assurantiën , Postelstraat, Someren

Sleegers Farm Equipment, Hoysersstraat 1, Someren.

E.B.Steyns,Winkelstraat 9, Someren.

Smits Bouwbedrijf, Dorser 2, Someren

Veugen Stallenbouw, Nieuwendijk 90, Someren.

Warebo BV, Trasweg 15, Someren.

Van de Weerden Kleding BV, Floreffestraat 1, Someren.

A.C. Wijnen e.o. Speelheuvelstraat 41, Someren

De Heer en Mevrouw v.d.Zanden,Jan v.d.Diesduncstraat 17, Asten.

De Heer en Mevrouw de Wit, Speelheuvelplein 4, Someren.

Vrienden van de Heemkundekring maken onze activiteiten mogelijk.

Hebt u interesse ? Info: G.Strijbosch tel. 0493 – 697450.